

F E N Y V E S M A R C E L L

Haza a magasból

Vidám reménytelenségi ének

(Süsü rázza a fejét)

Néped lóra való, de ha pónija sincs: gyalogoljon.

Berlin. A Brandenburg' kapunál lebegett Öcsi bácsi
hőlégballon. A gömb tágas meg nemzeti színű;
húsz honi útra kelővel szállt nem messze a földtől.
Látni akarták mind, hogy hol született Ru'menigge.
Merre lakott Schiller; hol a „sok tananyag-filozófus”:
zengő mondataiktól hangos most magyar utca.
És a bajor marhák! Ahogy Inn mentén legelésznek,
híres marhafogáshoz hízik lassan a húsuk.
Mert villantani kéne panelzugban maradónak
– voltak „Németben” –: beszereznének hifitornyot;
berlini boltokban járván telefont, sok egyéb mást.
Nézzük a turisták csapatát. Szilikon-különítmény
edzi a testét épp a fedélzeti konditeremben;
néhány kétajtós bevonult még gyúrni közējük.
Van kancsal szusiséf; akad itt profi hobbiszakács is;
képviselő, aki lábakon álló, szép kerek öltöny;
megrezen, ha e szókat hallja: *lebuksz; panamázás.*
Yuppie? Naná. Az okoskütyüjével társalog ő csak.
Végül a børszerkós utazó. Csupa arc ez az ember:
tar feje képét hordja a pólójára vasalva.
Kört rajzolt, közepére beállt. Tán szellemidéző?
Miskolc Edda-fiához volt az alakja hasonló.

Berlin. A Brandenburg' kapunál lebegő Öcsi bácsi.
Illés Béla, az egykori gólvágó: kapitánya.

Fentről nézve az *Unter den Linden* különösnek
tetszett, mert bizonyos távolságból a sugárút
– hangjai; élet nélkül – egy éjhüllő: anakonda,
ám kőből; lapul épületek, tornyok sűrűjében,
árnyaival Berlin hűvös szívére fonódva.

Tudták jól, mindez csak a fáradt agy szüleménye,
mégis képtelenek szabadulni e gondolatoktól.
Mint a világfa, minek nincs csillaglombja, se ága,
úgy állt ekkor előttük az égbe szökő Sony Központ
vasbeton és több tonna acél gyökerű sziluetdje.
Minthogy a ballon e monstrum irányában lebegett, így
– menteni vágyva saját bőrét, utasok hazatértét –
Illés Béla a kormányt egyszer jobbra tekerte,
egyszer balra – mi rátermett vezető! –; akadályát
csak súrolta a gép, az irányváltások azonban
megbillentik a nagy kosarat, hol a nép-rakomány volt.
Két fiatal pont szelfi-csinálás közben esett ki,
míg hülye képet vágva a korláton hadonászott,
háttal a mélynek. Előbb ért földet ügyes masinájuk.
Észre se vette a többi gyökér: kicsivel kevesebben
vannak az imbolygón haladó légműbe szorulva,
hisz ki-ki net-tükrébe tekint; posztolta a „fontos”,
új eseményeket. – Ó, de a baljós légi manőver
már a legeslegutolsó csepp lelkük poharában:
gyors vita támadt köztük, amely vad lángra kapott most;
fásultság, a lefojtott düh táplálja viszályuk.
Megvillannak a póre fogak, tépnének a körmök;
ökleiket rázzák és szárnyatlan szavakat szól
az, ki idáig a konditerembe’ növelte bicepszét:
itt már forrnak az indulatok kapitány s utazók közt.
(Fúrómikrofonom – mese rétegin át – lebocsátom.)

UTASOK:

Hány sivatag nap múlt el a légrajt hajnala óta!
Széllel jártunk és nem is érintettük a földet.
Láttuk ugyan Frankfurtot, ahol nagyban megy az üzlet;
láttuk a kis falut is, hol kolbászból a kerítés,
ámde eluntuk mind, pusztán csak a nézegetését
alpsi tejben-vajban fürdő dajcsi világnak.

EGYNŐ:

Néhány művet akartam venni, mivel Magyarorszá-
gon megszűntek a könyvkiadók. Elapadhat a líra,
úgyis a szinglik mákonya mindenfajta poézis.
Ámde receptúrás könyv nélkül mit tesz az asszony?

EGY FÉRFI:

Szarvasgomba-vadászattal foglalkozom. Ehhez gombadetektor kell, itt kapni a berlini *Markt*ban. Eddig a vén kotorékebemet küldtem ki: kutasson, ám odalett a kutyám és hullá azóta a biznisz.

UTASOK:

Testvérkénk, mire vágysz? *Egy Angela Luft guminőre!*
És te? *E százeuróást elverném resztauránsban.*
Müncheni lágersört! Hütőt! Videót (videót: nem)!
Illés Béla, te balfék egykori válogatottból,
tízíg számol a nép: ha nem éjűk el addig a földet,
kérđ csak az égíeket, mert használjuk *viperáink*.

KAPITÁNY:

Főnt a lelátón; Pesten a képernyőre tapadva láttátok, feleim kapufás góloom Bukarestben?
Régi idők... Ma e nagy lufiban szolgálom a hont, és arra sem emlékszem, milyen érzés kint beszerezni otthoni boltokban sosem árusított libamáját.
Mennék is veletek, de a ballont nem tehetem le.

Szóttlan a férfi a kör közepén, noha legszivesebben dalra fakadna, de nem teszi, mert odaszóltak már neki: hagyja az elfeledett és régi zenéket, most az *Acélvárossal* a kínjaikat ne tetézze.
Tennie kell valamit – gondolja –, hisz ő a világűr intélígensebb lényeivel jó kapcsolatot tart, így csak a véletlen különös játéka lehet, hogy már Rubik Ernő Kocka-kiótlésben megelőzte.
Míg tűnődik a földönkívüliek kiszemeltje, hallja: a gondolatok zümmögnek a tar koponyában; hallójáratait betapasztja a két tenyerével, szorgos méheket ily csellel rabul ejtve fejében.
Mint ka'balisták góleme lépi keresztül a firkát (ő rajzolta korábban); a jobbja ökölbe szorítva.
Kín volt látni. Egész testét elhagyta a lélek.
Egymást kérđi a többi: *Mitől kattant be az ürge?*
Már szaporázza a lépteit és a parancsnoki hídon karnyújtásnyira áll meg a vészsejtő kapitánytól.
Szívem a honnak háza, ahol nincsen maradásod
– míg zagyvált Illés fele, őt jól állon ütötte:

menten a mélybe zuhant kapitány a csapás erejétől.
Döntöttem s a hibázó „labdarugó”-t lecseréltem.
Én lépek posztjára. Az izmaim átmelegedtek
– szól, kifeszítve a mellét nagy diadalt követően.
Úgy nézlek titeket, kik a tat szélén sorakoztok,
mint egy jó apa: ő dönt házi, családi ügyekben.
Köztudomású, hogy naprendszereket beutazva,
tányérforma ufóból báméskodva ki, láttam,
mint születik – csillagközi úr mélyén – a kométa.
Nem tizenöt mi’lió magyar él, mert kívül e bolygón
laknak a távoli Vénuszon is: székely pionírok,
számukat úgy három vagy négy mi’lióra becsülöm.
Új vezetőként útvonalunkat már kitaláltam
és biztosra veszem, hogy nem fog senki csalódni.
Űrrepülő-cucc és szerszám van a hátitatyómban,
felturbózzom e ballont: ezt-azt átalakítok
rajta, a kéjutazási magasságot növelendő.
Légszomjunkra az ózongyártó gép a megoldás.
Nem sietünk. Megvárja a vágy-bolygó Öcsi bácsit.
Színeivel nincs semmi bajom, de az elnevezése
kissé ódivatú. Neve mától Hungarogriff lesz.
Még az elejtett zsebkendőt is hallani vélték,
akkora csend támadt az – imént dörgő – utasok közt.
Napszemüvegtartó fejüket csóválva jelezték,
egy sem akad, ki áltja, mi történik körülöttük:
kérem a népi megértésnek korlátai vannak...
Mit tegyen ő, ki az élükön áll: debilek seregével?
Hátha felébred bennük az alvó ész; az alázat,
bármi – dalocskát fújt a tizenhét zombi-magyarnek:

Az égi SPAR-
ban minden kapható,
itt „nincsen ár”
és nincsen eladó;

fejünk felett a népangyal lebeg:
ez Ördög Nóra. Nem rajtunk nevet.

Mozgás támad a dalra figyelmes, néma csoportban,
majd néhány pofa – összekacsintva – kilép e tömegből:
azt hinnéd, gladiátorok ők – oly tagbaszakadtak – ,
ám csak a konditeremben időzők szűk köre volt ez.

*Értjük a dalt, Mester. Mi kerültünk testi fölénybe
– szóltak. A fekke nyomók készek szolgálni hatalmad!
Edda-fi csatlakozott hozzájuk; együttes erővel
most a kivárá, pár nyüzüjét rúgták, lefejelték,
szép finoman magyarázva a tat-deszkákra bukóknak,
hogy Székely-Vénuszra utazni merő gyönyörűség.
Béke honolt a hajón e szelíd aktust követően,
mert a levert baromarcúak felkeltek a földről
és buzgón hódoltak izomtöbbségi erőnek.
Szólnék még, mi csodás dolgok történtek utána;
mint turbózta fel új kapitánya a légi dereglyét...,
ám leragad pillám.*

A beszélyt folytassa a blogger:
ő is utas; valahol megbújva fedélzeti zugban
– lelki netet használva – tudósít már napok óta.
Az mi? A legrövidebb út „osztós” kapcsolatokhoz.

*KOCKAHAS 58: gyerekek mondom hasitottunk
mert a motortól szárnyai nőttek hungarogriffnek
féktelenül száguld majd egy nap a görbe tejúton
full hepi lett mindenki – naná vizlát európa –
gömbölyödött talpunk a kísérektől a söröktől
és egymás képebe legó-kockát hajigáltunk
ám hamar elmúlt sajna a felszabadult örömnünnep
nincs kaja így szólt egyszer a táplálás-felelősünk
és a kifosztott hűtőt tárja felénk tők üres volt
szöszmötölés kopogás nesze hallatszott valahonnan
majd lábak körmök bukkantak elő a kabinból
ó a fedélzeti patkány mondta a séf keserűen
távol a legközelebbi közért süssem meg az olgát
fogta levágta egész sűrű könnyek közepette
hosszú rést vágott a hasán hogy a bélvezetékét
– egy rántással – a zsúfolt asztallapra tehesse
nézve e munkát szól egyikünk uraim pia van még
mázlink volt ugyanis bujkált raktárban uborka
burgonya kel sőt volt itt répa retek mogyoró is
nem fenyegette veszély sült olgához köretünket
óra se telt bele és tányéron az illatos omlós
patkányhús a fanyar hoiszinszósszal lelocsolva
ámde kevés az adag táplálni egész regimentet
nincs para inti le ekkor az ébtől zúgolodókat
edda-fi többen a húst a sajátjukként követelték*

nichts para szól ismét azután fura mozdulatot tett
és megsokszorozá – egyetek – telt körben az ételt
akkora nagy lakomát csaptunk hogy utána VEDELTEK
eltárolt szeszeink szunya jött az ivást követően
Nyugtalanító zajra kelek. Látom, hogy a többi
emberféle – kemény buli volt – is mozdul a vackán.
Hol lehetünk? Passz. Azt se tudom, hogy mennyit aludtunk.
Rossz sejtéseimet most több esemény igazolja:
résztől dől a hajó; nagy a csúszkálás körülöttem
és ki-ki ürbe tekint: bár erre suhanna Superman!
Úgy hiszem, áll a motor... Zuhanunk..., már látom a Földet.
Öt perc múlva az Alpok sziklafalába csapódunk?
Még ép laptopomat szorítom most minden erőmmel,
ám a nehézség győz

így én fejezem be a munkát.
Nem tudtam szabadulni a félbehagyott irománytól
mély álomba merültem sem: csak jöttek a képek;
láttam a vasmadarat s a csodát váró „rakomány”-t is.
...Megmenekültek. Az úri kalandtúrát követően
emberi lelket nem követelt gyilkos zuhanásuk,
mert – nagy víz lehetett – puha árokföldbe csapódtak.
Egyben a gép: csak a farlemezén van pár benyomódás;
nincs komolyabb baja. Festett nemzeti máza hibátlan.
Most – vegyes érzésekkel – a zugraktárba siettek
és fülig ért szájuk, mert látták, hogy van itóka,
van bőven: koccinthat a banda a megmaradásra.
Elbaltáztuk a kéjutazást. De ki bánja, hisz élünk!
Jó néhány mobil átvészelte a nagy becsapódást,
volt kamerázás. Az fura, hogy nem csörg ki a gépük
és keresőprogram sem jött be. *Lehet lyuk a Hálón*
– búgtak a nők. Melegük volt? Éva-ruhára cserélték
addigi öltözetük, majd mentek a tatra napozni.
Látva a gömbölyü testük, dalra fakadt a „fűgés” nép

*(A Porschék és a Lexusok!
Vezesse őket egy tulok:
olyan leányzót érdemel,
ki nem töpreng, csak térdepel):*

erre középső ujj egyenes tartása a válasz.
Akkora hőség van, valahol Guanószejereszben

– *vagy más afrika' országban – lehetünk* – tanakodtak.
Hátha van itt a közelben koktélárusító hely,
hol kifeszített ernyő véd káros sugaraktól:
felkerekedtek mind; papucsot húztak legelőször,
majd a csajok testük plédfélével betakarták.
Most még kedvük arany, de hamar csökkent a vidámság;
lelkesezésük apadt pár percre kerülve a géptől.
Loggiás szállodasor; fagyizók meg hús teaházak?
Csak romok álltak: az egykori épületek maradéki;
nagy falak és faragott díszek törtek ripityára.
Mintha kiszáradt és iszonyú széles folyamágyban
járának: kikerülve a porló, szerteszoródott
halcsontvázakat és más, útba eső szemetet. Már
több liter *ásványvíz* is elég, hogy szomjukat oltsák.
Edda-fi most fontolva halad; csak bámul előre;
kéri a többiek őt, tegyen újra csodát, mi a táppal
már sikerült: *Legyen itt csobogó fontána*. Azonban
rájuk sem hederít. Mit néz? Nini, messze fatábla
áll egy rúdra akasztva. E tárgyat megközelítik
tízlépésnyire. Nézik: nyíl van rajta; szöveg, tán
ómagyarul firkantva alá: *Boede Daaniel wcca*.
Edda-fi ekkor egész népét szólítja szelíden:
Csípjetekek állon. Idáig vitte a kis Fradi-center...
Merre a nyíl mutat, abban a távoli fantomirányban
mozdul a dombbá gyűlt zuzalék. A kövek mocorognak?
Mintha a szél fújná ki e buckalakókat a fényre,
úgy bukkantak elő a homokba kapart üregükből,
melyre a pusztítás számos nyoma vet fura árnyat.
Kettőt léptek előre; megálltak, majd iramodnak,
nagy jetifej billeg nyakukon, mit körbetekertek
állatnak se való, koszlott textilmaradékkal.
Erre, felénk jönnek – sügták a sötét utazók, kik
közt zugolódás támad. A „vendégek” közelednek.
Két csöves az – hangzik – : *nem adunk pénzt és cigi sincsen!*
Testük bűze előbb odaért, noha megszapórázták
lépteiket; bölcs Edda-fi színe előtt leborultak.
Hozzá szóltak: a Mester jól értette beszédük,
szóról szóra lefordított mindent a csapatnak:

Zombiörökségünk: holt lépdél az éji homályban.
Ez Budapest; Duna folyt itt; két nap múlva karácsony.
Rőt meteor pusztított el stadiont, zsinagógát;

tette a földdel egyenlővé Szegedet meg a többi,
régi magyar várost, hol a népek sem menekültek.
Karsztvízeinkért háboru dúlt, de hamar leigázták
szárazföldi erők híján túl gyenge hazánkat.
Elzárták, kiszivattyúzták a Tiszát, a Dunát is.
Zöld rablók költöztek a túlélő-kalyibákba
és keveréknyelvük gyorsan torzult a miénkkel.
Negyven fok van télen az árnyékban, de nyaranta
dupla erővel tűz le a nap: nem védhet az ernyő;
pincék mélye se, mert gyilkos tűzpára az éter.
Holt csecsemőt szültek – hosszú vajudást követően –
hószínű asszonyok: ők, akik édesanyák sose lesznek,
így követek – gyerekágyból szállva ki – torz ivadékuk.
Lézeng itt is, amott is a fajtánkból eleven lény:
Oktogon és a Deák tér kő-maradéki között, és
áru az emberi élet s eszköze is fizetésnek.

'Béke baráti vagyunk, magyarok, de a „régi” világból'
– szólott Edda-fi, majd megkérte a két nyomorultat,
hagyják végre a térdeplést: fel a háttal; a fővel.
Mert ölelés nem volt, borzas fejüket simogatta,
mint a csahos kotorékebeket simogatja az ember.
'Sajgó nemzeti szív – mellére mutat – lakik itt, mely
azt diktálja, tegyék valamit, hogy a bú ne emésszen
benneteket. Megvan. Sietek most vissza hajónkra:
Kölyköd voltam aranylemezt kapjátok. Ajándék.'
Eltűnt. Úgy fut a Mester, porzik az út körülötte.
Öt perc múlva közöttünk lesz – bólintnak a társak.
Persze agyuk járt: ép a hajó, elhúznak, el innen,
vannak még vendégfogadó országok; akadhat
egy hely a térben, ahol nem pusztított kataklizma.
Mint augusztus végén – mint rég, légi parádén –
egy versenyrepülő, mely nagy kört ír le az égen
és lebegő mozgású: intett szárnya tömegnek,
úgy szállt félmagasan most turbós Hungarogriff is
és gyönyörű volt, színei ott játszottak a napban.
Álltak a lúzerek és csak két arc „érti”, mi történt.
Kezdetek óta tudom: rossz Eddafi-más ez a fickó;
végig pókszövedék-cellának rabjai voltunk.
Erre emelte az öklét társa, ki lendületet vesz:
Még egy gógyis. A jó eszedért ütlek meg először.

(Hétfejű Süsü orákuluma)
*Jólét-forradalom kopog ajtódon. Bebocsátod?
Gondolateltiltás idején mosolyognak a bölcsek.
Cinkefiókat lopsz... Ne feledd: fészket rak a griff is.
Szép repülőszőnyeg Budapest, csak tériszonyod van.
Tartod az égboltot, légy landol az orrodon ekkor.
Éteri csend lesz. Csönd! Hullák rothadnak az úton.
Földönkívüliek sem mentik már meg e bolygót.*

Delta